

סדר יום קד"ר מס' 16/ג

בישיבת ועדת החוקה, חוק וסמפט
סנקציות ביום ד', כ"ג בכסליו תשי"ד-27.1.54 בשעה 08.45.

- השתתפו:
- פ. אונא - היו"ר
 - ע. איכילוב
 - ב. אזניה
 - י. בר-יהודה
 - ד. בר-רב-האי
 - ס. הלל
 - ז. ורהפטיג
 - ע. פייסון
 - ס. שבת
 - י. קלמנצ'אק
 - ח. רובין
 - ב. טרון
 - י. שפירא
 - א. תבורי

- בעדרו:
- ב. אבניאל
 - ע. אסף
 - י. בדר
 - י. הררי
 - ת. טוב
 - י. כסה
 - ק. לוז
 - ח. לובנץ
 - ס. קטיס
 - ד. טרי

- סוזטניא: פ. רוזן - חבר הכנסת
ח. כהן - היועץ המשפטי
א. ידין - הסטנה לינועץ המשפטי
ט. רוזנטאל - משרד המשפטים
ה' נגבי - משרד המשפטים.

- סדר-היום:
1. חוק לתיקון פקודת בתי-המשפט.
 2. חוק שיפור בתי-משפט השלום.
 3. חוק לביטול עונש מוות.
 4. חוק לתיקון פקודת בתי-משפט (הוראות מעבר).

היו"ר ט. ארבל: אני פותח את הישיבה.

1. חוק לתיקון פקודת בתי-המשפט.
2. חוק שיפור בתי-משפט השלום.

היו"ר ט. ארבל: בישיבה הקודמת קיבלנו את שני החוקים האלה, מולם כיון שהם לא היו על סדר היום של הוועדה באותה ישיבה, עלי לקבל את הסכמת הוועדה לכך.

נוחלס: לאטר את החלטת הוועדה בישיבה הקודמת, לקבל את שני החוקים ללא שינוי.

ר.ט.

ועדת החוקה, חוק מס' 27.1.54
חוק ביטול עונש מוות.

2. חוק ביטול עונש מוות.

בלי שבא הקודמת הובט בפנינו נוסח הצעתו של
שר המשפטים לקצר את החוק, והחלטנו לדחות

הינ"ר ט. אונג:

את הדיון.

אם מצביעים בעד ההצעה הזאת באופן מלטרובטיבי,
אני מקווה שאין זה כובע מחברי הוועדה להסתייג

י. בר-יהודה:

להצעתם המקורית.

הכוונה היתה לרכז את חילוקי הדעות היסודיים
סביב העיקרון המונח בהצעת חוק זו.

י. שפירא:

הסכמה לנוסח זה מצד חברי הוועדה שהם במרינציפ
בעד: עונש מוות במדינה, היא ויתור גדול מצד. הנוסח הזה נוח
יותר לשתנגדי עונש המוות, כיון שהוא מאפשר להם לרכז את חילוקי הדעות
בנקודה שבה יש יותר אחדות דעות, מבלי להיכנס לסאלה של בגידה
ולסאלות אחרות. הסאלות האחרות האילא יוגמו בפני הוועדה בחוק העבירות
נגד המדינה ובחוק השיפוט הצבאי, וזה כדון עליהן.

י. בר-יהודה:

לגבי אלה שהם בעד: עונש המוות אין זה ויותר,
מאחר שעונש המוות נסתר במדינה, אלא בצבא
מספר המקרים שעליו הוא מוטל - מוטל לגבי אלה שנגד עונש
המוות יש כזן ויתור, מאחר שהם מסתפקים בביטולו על מקרים מסויימים
ואינם מעוררים את שאלת ביטול עונש המוות בכלל.

ח. כהן:

אפשר לבטל את עונש המוות באופן כולל, על-ידי
כך שנאמר: "לא יהיה עונש מוות במדינה".
הדבר הזה אין לו סיכוי להתקבל. אנחנו מציעים איפוא לבטל אותו שלבים
שלבים. על-ידי כך שבטלים עונש מוות על רצח, אין אחרים כי אין
שבטלים אותו על דברים אחרים.

ברצוני לבטל לווועדה כי טענה רב עתה המטלה
לפני שקיעתה: היא טייסה את הדיון בחוק השיפוט הצבאי, והחוק יונח
על טולחן הכנסת בטובע הבא. אז תהיה לחברי הכנסת הזדמנות מלאה
להתווכח על עונש המוות במקרה בגידה בטעת מלחמה ובכל המקרים האחרים,
ואז תהיה הזדמנות מלאה לכל חסיד הביטול הגסור של עונש המוות,
להסתייג מההוראות הדנות בהטלת עונש מוות באותו חוק.

ח. רובין:

אם הוועדה תקבל את העיקרון של ביטול עונש
מוות על רצח בלבד, אני מציע שהיו"ר ילווה
את החוק בכנסת באסברה טמאית, שאין בכך החלטה להסתייג או שלא להסתייג
את עונש המוות לגבי המקרים האחרים.

הוחלט: לקבל כבסיס לדיוני הוועדה את הצעת שר
המשפטים שהחוק ידון בביטול עונש מוות
על רצח בלבד.

י. ט. אונג:

עם החוק המוצע: "חוק לתיקון דיני עונשין
(ביטול עונש מוות על רצח).

ועדת החוקה, חוק ומשפט
27.1.54
חוק ביטול עונש מוות.

ר.א.

סעיף 1.

ד. בר-רב-האיי:
אני מציע כגון את אותה הצעה שהצעת בבנוסח
הקודם: "אולם במקרה של רצח של יותר מאדם
אחד או של אונס המלווה רצח או של רצח המבוצע באכזריות מיוחדת,
יהיה בית-המשפט רשאי להטיל עונש מוות."

פ. רוזן:
האם היית טוכן להטכיה לתקן את הצעתך
ולהוסיף: "אם יוחלט על כך פה אחד?"

ד. בר-רב-האיי:
אינני ל מתנגד לזה.

פ. רוזן:
סייטוטטפ בענין זה שהאטטות הן של טעות
בית-דין, צריך לטקול את הדבר, טפני טדוקט
כטטפטיה כמו טטפטי מונס, טעות בית-דין היא דבר מאוד מאוד ומטרי.
אני מתנגד להצעת חבר הכנסת בר-רב-האיי.

ח. רוזין:
בחוקיה קונטיננטאליים אין טטיליה עונש מוות
על פעה שלא נעטה מתוך כוונה תחילה. חבר
הכנסת בר-רב-האיי מציע להטיל עונש מוות גם במקרה שלטכטע העבירה
לא היתה על כך כוונה תחילה.

ד. בר-רב-האיי:
ברגע שטיקול הדעת נתון לבית-המשפט, אין בזה
טכנה.

ח. כהן:
ניטיתי לפסח את הצעת חבר הכנסת בר-רב-האיי:
"א) הורטע טרט בדין בכל רצח, ובית המשפט
קבע כי הרצח בוצע באחד כאלה: (1) באכזריות מיוחדת; (2) בכדי
להקל על טענה מונס, או תוך כדי ביצוע טענה מונס או טיד לפחריו;
(3) בגריטת מוות לשני בני אדם או יותר; - רשאי בית-המשפט להטיל
עליו עונש מוות או טטטר עולט, ככל שירטה בענינו, ובלבד שלא יטיל
בית משפט עונש מוות אלא מה אחד. (ב) בכל מקרה אחר של הרטעה בדין
בכל רצח, יטיל בית-המשפט עונש מונס טטטר עולט."

פ. רוזן:
אינני יודע אם זה עונה לטטטלתו של חבר
הכנסת בר-רב-האיי, טבית-הטטטט יטיל טטטר עולט,
אבל לא פחות מזה.

ח. כהן:
הנוסח הזה הוא בדיוק כמו נוסח סעיף 215
לפקודת החוק הפלילי, ופרטו את הנוסח
הזה כהורטה או בליטטורית. אבל אטטר לנסח זאת גם כך: "הורטע
אדם בדין בכל רצח, לא יטיל עליו בית-המשפט אלא עונש טטטר עולט."

י. בר-יהודה:
אם חבר הכנסת בר-רב-האיי יטטור לו הטטייגות,
אטטרך לטטור לי הטטייגות אטטוטטלית,
לטקרה טהטטייגותו תתקבל בכנסת.

הוחלט: 1. לרחות את ההצעה להכניס יוטטית הן הכלל
בסעיף 1 הנוצע.

הטטייגות לד. בר-רב-האיי להצעתו,
לב. טטון, י. הררי, נ.חח.

ועדת החוקה, חוק זכויות.
27.1.53
חוק ביטול עונש מוות.

ר.ל.

2. לדחות את הצעת ז. ורהפטיג המופרת כי עונש מוות
עולה שיוטל במקום עונש מוות לא יהיה אובליגטורי.
הסתייגות לז. ורהפטיג: "הורע אדם כדין בטל רצח,
יהא צפוי למאסר עולם".

3. לקבל את הצעת התיקון המופרת: "לא יביל עליו בית-המשפט
אלא עונש מאסר עולם" או "עונש מאסר עולם בלבד".
(לשיקול משרד המשפטים).

4. לקבל את סעיף 1 בתיקון הו"ל.

הסתייגות לי. בר-יהודה, מבוססות, לקרר שתקבל
בכנסת הסתייגותו של ד. בר-רב-המי.

סעיף 2.

פ. רונן: מה דינם של אלה שהוטל עליהם גזר-דין מוות,
אבל בינתיים הופחת העונש על-ידי הוסיא?

ח. כהן: אין עליהם עונש מוות.

פ. רונן: אינני יודע אם נבחינה משפטית אפשר למסר שהוסיא,
כשהינו נותן חנינה אלא רק נסחית את העונש,
סנה על-ידי כך את גזר-הדין.

ח. כהן: ההלכה האנגלית, שלפי הנוהג שלנו בכניסה האחרונה
חלה גם אצלנו בעניני חנינה והפחתה בעונש,
היא שצו הוסיא כה במקום גזר-הדין. כך נוהגים גם בלשונות בתי-הסוד.
כשהי מקליט צו חנינה או הפחתה, הם גוזרים את גזר-הדין, כי אנו
אינו בשביל גזר-הדין. גזר-הדין בשביל הוסיא העונש המוקטן. לכן
השתמשנו בכונן "אדם שבינו היכנס חוק זה לתקפו מוטל עליו גזר-דין
מוות".

י. שפירא: לו הייתי בטוח כי אין סכנה שיוטל עונש מוות,
הייתי כותר על הוראת-המערב זאת. זה חוק קצר,
לדעתי - קונסטיוציוני, והוראות המערב כגון סיוותרת. אחר להפחתת
העונש ל-20 שנה, הייתי מספל בתיקון הזה כמנטל בחוק דרכי עניינה.

היו"ר פ. מונט: האם זה אפשרי?

ח. כהן: כן, אין בזה קושי.

אני מסכים עם חבר הכנסת שפירא במסר
לאמטטיקה של החוק. הייתי מאוד שמח להוציא את סעיף 2 מן החוק. אבל
לאור הסיבויים שחלו בהרכב המשלה, אינני יכול ברגע זה לתת כל
הבטחה או הודעה באשר לגורלם של האנשים שיש עליהם גזר-דין מוות ברגע
זה - ויש כאלה. אני חושב שהזהירות דורשת להשאיר את הסעיף הזה בחוק.

י. שפירא: אנלי אפשר יהיה לברר את הדבר עד אשר זה
יובא לישיבה. אני מוכן להסתייג לפתיחת הסעיף,
וזה בינתיים יתברר שאין בו צורך, אפשר יהיה לקבל את ההסתייגות.

ל.ט.

ועדת החוקה, חוק וסמט
27.1.54
חוק ביטול עונש המוות

לדעתי צריך להסתייג את הסעיף הזה בחוק,
אם כי אין זה מסתמי.

י. בר-יהודה:

ח. רובין:
אני רוצה פגוע אחר בסעיף 2: סעל-ירי טקס
חוקתי קובעים כי זה לגבי פסקי-דין. אינני
מתר לעצמי כי לאחר קבלת החוק הזה תמנה הסמלה להוציא להורג את
אלה שיש נגדם גזר-דין מוות. לכן הייתי מציע ללכת בדרך שהציע
חבר הכנסת שפירא.

ח. כהן:
הייתי מציע שחבר הכנסת שפירא יסתייג,
ואני אסתדל להביא לכך שעד הקריאה השניה
והסליטית של החוק תבוא הודעה מצד הממשלה כי אין אדם שמוטל עליו
גזר-דין מוות וטעונו לא הוקטן. ואז אפשר יהיה לחוק את הסעיף.

פ. רוזן:
אם תקבל הסתייגותו של חבר הכנסת בר-רב-האי
בכנסת, סעיף 2 יהיה קצת מסוכה.

ח. כהן:
אפשר להתאים את נוסח סעיף 2 לנוסח של חבר
הכנסת בר-רב-האי, ולנסחו כך: "אדם שיש
עליו גזר דין מוות על רצח ביום היכנס חוק זה לתקפו, ובית המטפט
לא היה רשמי להטיל עליו עונש מוות אילו היה חוק זה בתקפו, יראו
אותו כאילו נדון למאסר עולם".

ד. בר-רב-האי:
אני דוקא אינני מתנגד לסעיף 2 כפי שהוא
מוצע. אני מתחיל פרק חדש.

הוחלט: לקבל את סעיף 2 ללא שינוי. אלא שיש בינתיים
תקבל הודעה שאין אדם שמוטל עליו גזר-דין
מוות וטעונו לא הופחת, יוצא לכנסת לבטל
את הסעיף.

זכות הסתייגות לי. שפירא.

סעיף 3.

ח. רובין:
האם הסעיף הראשון של החוק לא צריך לבוא
במקום סעיף 215 של פקודת החוק הפלילי.

ח. כהן:
היינו יכולים ללכת בדרך זו ולאשר סעיף 215
לפקודת החוק הפלילי יתוקן כך: במקום עונש
מוות - קרי "עונש מאסר עולם". חשבנו שההזדמנות זו לא כדאי ללכת
בדרך הדיוק התחיקתי הפורמאלי הרגל. אלא לאשר זאת בספורט. למעשה
אין הכדל בין שתי הצורות.

ח. רובין:
הסמלה כמעוררות לפני שבחוק הפלילי אין
עכשיו סנקציה ימירה על רצח.

ח. כהן:
אין שום צורך שהסנקציה תהיה בדיוק באותו
חוק בו מוגדרת העבירה.

לח החוק.

ד. בר-רב-האי:
מה יהיה עם החוק אם תקבל הצעתך?

ח. כהן:
אני מציע כי במקרה זה יהיה עם החוק: "חוק
לתיקון דיני עונשין (עונש על רצח)".

לט.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
27.1.54
חוק ביטול עונש המוות.

מנחנו נצביע בעד החוק. אבל אני מבקש
שמיתן לנו רשות להודעה בכנסת, אחרי

ח. רובין:

ההצבעה.

4. חוק לתיאור פלילית הני-המספט (הוראות מעבר).

סעיף (ג)(1).

הה נוסף בסעיף 3 לפקודת בתי-המשפט?

י. עליבנוב:

דומני שכתוב בו כי בית-המשפט העליון לא
ידון בהרכב של 3 שעות משלושה שופטים.

ח. כהן:

אני נבי שחגוד לדיון בפני שופט אחד בכל מקרה
של החלטת ביניים או צו-ביניים, בכל מקרה
שהדבר בגדר מסכותו של בית-המשפט העליון. אגב, אני נבי יודע מה
ההבדל בין החלטת-ביניים וצו-ביניים. דומני שתקנות הדיון האזרחי
בבית-המשפט המחוזי, אשר לגבי ערעורים הן חלות גם על בית-המשפט
העליון, אין בהן צו החלטות ביניים אלא רק "פסקים" ו"צווים".
החלטות ביניים שייכות לפרוצדורה בבתי-המשפט השלום.

ח. רובין:

המלה "ביניים" (באנגלית: "אינטרמדיאטורי")
היא תיאור של צווים והחלטות סופיים לפי
תוכנם, אבל אין היא עם שנותנים לאותם הצווים. באנגלית, שופט שנותן
צו ביניים קודם לצו "אורדר", אבל לפי תוכנו הצו יכול להיות
"אינטרמדיאטורי אורדר". אין קובעים שתי צו הוא צו ביניים? זה
תלוי בכך אם יש צורך ברסיון פיוחד כדי לערער על החלטה כזאת.
לפי התקנות יש צורך ברסיון כדי לערער על החלטת ביניים, בו בזמן
שם רוצים לערער על צו סופי, אין צורך ברסיון. בתקנות הפרוצדורה
האזרחית ישנה הגדרה ספציפית של צו שאיננו צו ביניים אלא צו סופי,
והוא צו הקובע זכויות של הצדדים לגבי העניינים הסופיים במחלוקת.
ביניהם המשפט, באורח סופי. בהחלטות ביניים מנחנו שתכונתם לאותן
החלטות שניתן צווים סופיים ושופט לערער עליהם בפני בית-המשפט
העליון ברסיון בלבד.

ח. כהן:

מדוע השתמשנו בסופה "החלטות ביניים" ולא
בסופה "צווי ביניים". המלה "צו" בתיחודה בלשון העברית, משמנה
רוצים להנהיגה בבתי-המשפט שלנו, לכל מיני צווים פורמליים, למשל,
צווי מעבר, מעצר, צווי שחרור בערבות וצווים אחרים, אשר מכונים
לכך שרבות או אדם סופיים יעשו פעם סופיים, צו עשה או צו אל-תעשה.
את הסופה "החלטה" מנחנו רוצים לייחד לפה שקראנו עד עתה צווים,
ואלה הן מסקנות בעניינים שבין אדם לחברו או בין הפדינה לנאשם,
אשר אין הן בבחינת צו עשה או צו אל-תעשה היוצא מבית-המשפט החוצה,
אלא הן החלטות הנשמרות בתיק בית-המשפט וחלות על שני הצדדים.
לכן תמצאו בחוק זה רק "החלטות ביניים", וכך גם בתקנות הפרוצדורה
החדשות שמנחנו נוציאו.

ח. רובין:

אני חולק על ההסברה שהפוזג "החלטת-
ביניים" זהה עם הפוזג "אורדר", או "פקודה"
לפי התרגום העברי, ועכשיו "פסק" לפי תקנות הדיון האזרחי. ישנם
כמה פסקי-דין הקובעים כי הפוזגים המלה, הסופיעים בתקנות בית-
משפט השלום - וטעם יש החלטות ביניים והחלטות סופיות - אינם מכסים
את הפוזגם "פקודה" ו"צו" בבתי-המשפט המחוזיים. ברוב המקרים צו
צריך להיות החלטת ביניים, אבל אין זה כך בכל המקרים. והחלטה סופית,
גם היא אינה זהה עם "פקודה" של בתי-המשפט המחוזיים. יש בענין זה

חוק לתיקון פקודת בתי-המשפט (הוראות סעבר)

ח. רצבין:

עירובי ביה די גדולה. היועץ המשפטי אמר שהיות זה כבר ברור. האמת היא שלא רק לי אין זה כל כך ברור, אלא גם לטופסים, עד כדי כך שמופס קבע כלל שלא הכותרת קובעת אלא התוכן, וזאת מפני שהיא הניח סרס כי אמירות טעויות הכותרת.

לעצם העניין, אני מסכים שהחלטות ביניהן או צווי ביניהן יינתנו על-ידי שופט אחד בבית-המשפט העליון, אך בכל יתר הדברים צריכים לטבת ולוודא שוטפים.

י. שפירא:

אני מתקנה היועץ המשפטי שברור לו מאוד מה זה "צו" ומה זה "דקרי". לי וגם לבית-המשפט לא תמיד זה כל כך ברור. לגבי צו ביניהן יש צורך ברשיון לערעור, ולגבי "דקרי" - אין צורך בזה. אם חקשבים על צו סטויים יסונו "דקרי" ובינתיים מתברר כי איננו "דקרי" וכי יש צורך ברשיון לערעור, לפעמים עובר החודש שבו אמר להגיש בקשת לרשיון. מתוך כך תפסנו לא פעם טעורכי-דין מגישים גם ערעור וגם בקשת רשיון לערעור, כדי להיות בטוחים שיוכלו לערער.

עלינו להיות זהירים מאוד בעניין זה, בעצם אין מושג "החלטת ביניהן". החלטה היא החלטה. היא אינה דבר שאפשר לערער עליו. למשל: בית-המשפט החליט עם סותר או מסור לסגול שאלה סטויים סעד סטויים. סמידן, אם בית-המשפט סקבל החלטה לסמוע עד סטויים סונו"ל, זהו גם צו לאדמיניסטרציה לעשות את כל הדרוש כדי שהגויס יבוא להעיד. או כאשר בית-המשפט סקבל החלטה על עיקול זמני, זה צו. בכלל, כל מה שבית-המשפט החליט, הוא בעצם צו. הייתי גוזר מאוד בשימוש בביטויים האלה.

אמר להחלטות ביניהן וצווי ביניהן של בית-המשפט העליון, ברוח לי שיש עירובי ביה בין צווי ביניהן לפי פיסקה (1) ובין צווי ביניהן לפי פיסקה (4). כשבית-המשפט העליון דן בשאלה סטויים וצריך להחליט אם לסמוע סטויים ססונו, הרי על-ידי הצו הזמני הוא קובע את גורל העניין. הדבר הזה מסוד בסדר במקרים של צווי גירוש, צווי חריסת בנין וכו'. במקרים כאלה אם יש לשופט ספק, הוא סעזיר את הדבר לקביעת שלושה שוטפים. כך נהוג במגליה. וברוח לי שזוהי פרוצדורה יעילה, מפני שלפעמים בית-המשפט עומד ססר-טוניה בעניינים אלה.

אגב, מוחחתי בעניין זה עם ס"ס בטיה בית-המשפט העליון, והבנתי מדבריו כי אם יוזמן על-ידי הוועדה בקר עט הדין בחוק זה, הוא יססח מאוד להופיע. אני מציע, איפוא, להזמין אותו.

אני נגד חידושים אלה ונגד השימוש בסוג "החלטה" במקום הסוג "צו". אני מציע שניסור על הנוהג שאין ערעור על החלטות שבמהלך המשפט. אם יש צורך להסיר ספק העלול להתעורר בקטר עם תקנה 9 הנוגעת לבית-המשפט העליון בסבתו כבית דיין גבוה לצדק, אין דבר יותר קל למסור המשפטים מסור לתקן את הדבר על-ידי תיקון התקנות. הייתי מציע להבחין בין בית-המשפט העליון בתור בית-דין ססנו לערעורים ובין בית-המשפט העליון כבית-דין גבוה לצדק. (ח. כהן: זהו ההבדל בין סקנות (1) ו-(4).) אין זה ברור.

בערעורים על צווי ביניהן סספיק אם יאב שופט אחד. אבל בנוגע לבית-הדין הגבוה לצדק, אני נוטה לכך שלשופט אחד יהיה סותר לתת צו חיובי. אבל אם אין זה כך, וסם השופט אינו סוכן לתת את הצו סבלי לסמוע את הצד הנוגע בדבר, יעזיר את ססאי העניין לסלויה שוטפים.

ועדת החוקים, חוק מס' 27.1.54
חוק לתיקון סקודת בתי-המשפט
(הוראות טענה).

ד.ט.

פ. רבין: כשהגשתי את הצעת החוק יצאתי מהנחה שהגבתי אותו בכון.

נדמה לי כי חבר הכנסת שפירא, גם כן הוא ביקש להתרכז בסעיף 3(א)(1), הרחיב את היריעה ודיבר גם על סעיפים קטנים (2) ו-(4). בסעיף-קטן (1) אין מדובר בערעור על החלטת ביניים; על כך מדובר בסעיף-קטן (2). כגון מדובר על בקשות ביניים קוריות של בית-המשפט העליון. מצד שני מבחור יודעים כי האופטיים לא תמיד פרייקים בטרמינולוגיה, ואולי ליתר דיוק צריך להגיד "צווי ביניים". אם יוחלט שרק שלושה סופים יוכלו לדון על כך בבית-המשפט הגבוה לצדק, אז זה צריך לאוול על צווי ביניים ועל צוויי סופיים. אבל זה תלוי מה שיוחלט בענין זה.

א. ידין: מני מקבל את טענתו של חבר הכנסת רובין שהביטוי "החלטה" אינו מכסה את כל הבניות. אבל זאת היתה הכוונה, לקרוא החלטה לכל החלטת ביניים ולכל צו ביניים, ושזה יתברר בפני אופט אחד. כל הבעיות האחרות אינן מתעוררות כגון. החוק הזה בוגע רק לשמלת הרכב בית-המשפט.

אם מקבלים את הצעה כפי שהיא בנוסחה כגון, הייתי מציע לאחד את סעיפים קטנים (1) ו-(2), מפני ששתי הפסקאות דנות בבית-המשפט העליון בטבתו כבוד אינסטנציה יחידה. אבל גם אם נחמדים את הסעיפים האלה, הייתי מציע לאוסיף: "לרבות צוויים זמניים וצוויי-על-תנאי".

ח. רובין: המושג "החלטת ביניים" תפוס כבר במקצת הפרוצדורה של בית-משפט השלום.

א. ידין: הרבה מדברים תפוסים, אך אין זה פוגע במתכוון להתמסר בהם.

י. בר-יהודה: מדוע לא נוסיף סעיף סייקרא "פירושים", שם נברר בדיוק מה פירושה של המונחים האלה?

ז. ורהפטיג: אני מערער על הנחיות בחוק הזה. רק לפני זמן קצר הגדלבו את מספר סופים בית-המשפט העליון. איבני מבין מדוע דווקא עכשיו מתגלה הצורך לעבור לשיטה של שופט יחיד. (י. שפירא: זה בחוץ לאזרחים ולא לשופטים). האזרחים צריכים לקבל שיפוט בכל עת, והמטרה הזאת מושגת על-ידי הוספת סופים. ביחוד איבני רואה את ההצדקה לדבר הזה כמדובר בערעור, מפני שגם יתכן שבאינסטנציה ראשונה ישבו שלושה שופטים, והערעור יובא בפני שופט אחד. במקרה כזה אם השופט האחד יאשר את החלטת שלושת השופטים אשר באינסטנציה היותר נמוכה, אין בכך רע, אבל אם יבטל את החלטתם, הרי יש בזה פגם מסוים שאחד יבטל החלטה של שלושה, גם אם הוא יושב באינסטנציה יותר גבוהה. (י. בר-יהודה: ביחוד כשזה יכול להיות שופט בית-המשפט המחוזי שאוועבר מבית-משפט השלום למסקן מודע ימים.) אם נאסר לדבר על העברת החלטת הביניים ליחיד, הרי זה רק במקרה שהענין גופו בטאג בידי שופט יחיד.

אני מציע, איפוא, לשחוק את סעיף-קטן (1) ובאופן מבטומלי מני מציע להגבילו למקרים שהענין בטאג בדיון בפני שופט אחד.

ח. כהן: בנוגע לצורך בחוק, הייתי מרשה לעצמי להפנות את חבר הכנסת ורהפטיג לדברי הפתיחה של שר

רט.

ועדת החוקים, חוק המוסדות
27.1.54
חוק לתיקון פקודת בתי-המסע
(הוראות מעבר)

ח. כהן:

המטרה העליונה ולראות איך יושבים הלוחש המוסדי בכבריה בסך בוקר
שלה ותיבה דגיה חלש במקלות פורטמליות להצרכת הפקדת פקדונות מר דברים
מאריה, דבריו שהחלטות עליהם ניתנות באופן מוסמכי
ושגרת, ללא כל דיון לגורם של ענין. מי שרומה את המאב הזה, מינו
יכול שלא לכתוב על ביטול הזמן והסרץ, לפחות של שניה משלושה
המוסמיה, שהיו יכולים לעסוק בעבודה יותר יעילה.

אשר לאבחנה שניה לעשות חבר הכנסת שפירם
בין החלטה המתקבלת במהלך הדיון ובין צו-ביניים הניתן לפי החלטה
פורמלית, הרי לפי מהות הדברים אין הבדל בין הדברים. אין הבדל
בין החלטה לקבל מיסוך סטרייה לבין החלטה לסווע עד במו"ל, חוץ
מהבדל שהחלטה לסווע עד במו"ל מצריכה הוצאת צו, בו בזמן שהחלטה
לקבל מיסוך סטרייה אינה מצריכה הוצאת צו. גם החלטה המטפסרת הגלת
מיסוך היא החלטה הניתנת לערעור.

במובן מתכוונים במונח "החלטה" לכסות את
כל מה שנעשה על-ידי בית-המסע מוך כדי הליך-ביניים. מני מקבל את
האצתו של חבר הכנסת בר-יהודה להוסיף הגדרה מסצה המוסרת ברורות
מה פירוש "החלטה", כדי למנוע ספיכות.

הפרדנו בין סעיפים-קטניה (1) ו-(2) כדי
להבדיל בין החלטות הניתנות על-ידי בית-המסע לערעוריה, לבין צוניה
הניתנים על-ידי בית-המסע הגבוה לנדק. מטחך שביחס לסעיף-קטן (1)
יש התנגדות נמרצת, ויתכן שהוא ייחסק, מינבי מציע למחך את סעיפי-
קטניה (1) ו-(2).

קפדוצורה המוצהית אינה מכירה מוסג של
החלטות ביניים.

ח. רובין:

מעתה היא תכיר בדבר הזה.

ח. כהן:

הוחלט: לקבל את האצת היו"ר י. שפירם להזמין
את מ"ס נשיא בית-המסע העליון.

הישיבה נועלה בשעה 13.30.